

[Henry Christensen.]

denne problemstilling, og jeg tror, at det, der skete dengang, har givet en bedre jordbund og en bedre forståelse, så man kan komme et skridt længere næste gang, hvis man vil. Men man kan naturligvis ikke komme et skridt længere, hvis man på forhånd afskriver en positiv vilje på dette område.

Til statsministeren vil jeg om regeringsdannelsen gerne sige, at jeg meget vel kan se, at valgresultatet er klart for hvert enkelt af partierne, og jeg må medgive statsministeren, at det naturligvis set med venstres øjne var utilfredsstillende for vort vedkommende. Det behøver vi ikke at diskutere længe; det må vi have rettet op næste gang. Men problemet var, hvorvidt det var klart for regeringsdannelsen, og dér tror jeg egentlig statsministeren må medgive mig, at dér fremgik det ikke med absolut tydelig klarhed. Det er rigtigt, at vi kan måle fremgange og tilbagegange, men vi har jo ofte i vor parlamentariske historie set, at det afgørende, når alt kommer til alt, ikke var, hvor meget man havde haft af frem- eller tilbagegang, men hvilken styrke de forskellige grupperinger havde efter valget i folketinget.

Nu er det naturligvis rigtigt, at 89 er mere end 88. Vi bør måske også erindre os, at nok kan statsministeren have ret i, at det også kan ende med, at en gang imellem viser 90 sig at være mere end 88, men efter det, der er sagt her i dag, kan det jo også ende med, at 89 viser sig at være lige så meget som 89 på den anden side, og det var måske en af de begrundelser, der burde være taget i betragtning.

Men derudover siger statsministeren, at afgørende er jo også, at en sådan regeringsdannelse ikke havde været bragt frem forinden valget. Nu er det jo ikke sådan, at vi ikke har haft regeringsdannelser her i landet, der ikke har været bragt frem forinden valget. Jeg ved, at statsministeren med megen kærlighed omfatter den regeringsdannelse, han var med i fra 1957 til 1960. Jeg tror, statsministeren vil give mig ret i, at den bestemt ikke havde været fremme forud for valget, i hvert fald ikke på anden måde, end at der var taget mægtig afstand fra den, endnu skarpere, end der er taget fra det, vi bragte ind i billedet her.

Så jeg tror egentlig, at ser man lidt historisk på det, svinder også statsministerens argumentation, hvad dette angår, og derfor burde det være blevet gjort til genstand for en mere positiv forhandling med partierne. Det blev det ikke, fordi socialdemokratiet ikke havde den fornødne vilje.

Må jeg om samarbejde og om forudsætningerne omkring vor fællesmarkedspolitik ved denne lejlighed nøjes med at sige den ene ting, at jeg går ud fra, at regeringen er indforstået med, at her kræves der et samarbejde med vilje til fornøden gensidig hensyntagen mellem alle de kræfter her i folketinget, der skal være med til at bære denne sag igennem.

Jeg går ud fra, at et sådant samarbejde også må være baseret på, at vi ikke stiller absolutter over for hinanden, men netop bygger på det, statsministeren taler om, nemlig at vi skal prøve at forhandle og tale os til rette, men det må naturligvis ske under de forudsætninger, jeg her har nævnt, hvis der skal være rimelighed i en forhandling mellem flere parter.

Til sidst må jeg sige, at jeg er naturligvis skuffet over statsministerens bemærkninger vedrørende forsvarspolitikken, og hvordan man vil lægge den til rette. Man vil ikke vente på kommissionen, siger statsministeren. Jeg tror, statsministeren burde overveje dette en gang til. Statsministeren føjede nemlig en sætning til, der var mere positiv end forsvarsministerens: at han gerne så et bredt samarbejde omkring vor forsvarspolitik.

Jeg vil bede statsministeren overveje, om det, når alt kommer til alt, ikke vil være sådan, at mulighederne for at få det brede samarbejde om vores forsvarspolitik som et nødvendigt led i vor samlede sikkerhedspolitik vil vokse væsentligt, om regeringen ville beslutte sig til at afvente forsvarskommissionens arbejde fremfor at drive nok så meget partipolitik på denne sag, som det vil være, hvis man nu vil forcere sit eget forslag hurtigt frem. Jeg er ked af, at statsministeren ryster på hovedet. Jeg vil ikke gerne aftvinge ham noget endeligt og kategorisk svar nu, men bede om, at man vil tage det, jeg har sagt, med i den kommende tids overvejelse i regeringen. Det er sagt ud fra et oprigtigt ønske om at medvirke til at få et bredt grundlag